

**Francisci De Fargna Civitatis Plebis Patrii Philosophiæ,
Sacræ Theologiæ, ac J. U. Doctoris ... Commentaria In
singulos Canones De Jurepatronatus**

Qui sparsim tam intrà, quàm extra corpus Juris Canonici vagantur ...

Fargna, Francesco de

Romæ, M. DCC. XIX.

Casus III. Argumentum. Diviso Jurepatronatus hæreditario in plures voces,
seu stipites Principales, si unaquæque vox, seu stipes Principalis habeat
plures stipites sub alternos, seu plures hæredes, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72172)

Adeout jus nominandi distinctè, & divi-
sim relictum fuisse censeatur unicuique
ex filiis pro sua virili, & æquali portione
ad eorum cujuslibet lineas postmodum
deferenda, ut optimè probant allegati in
decif. quæ revidetur S. Ignatium.

- 10 Nec subsistere videbatur id, quod rur-
sus objiciebatur in Memoriali pro nova
Audientia, quod nimirum talis subse-
quens expressio suorum filiorum adjecta
fuerit ad excludendos extraneos eandem
Familia nuncupationem habentes, & jus
nominandi restringendum ad descenden-
tes suos; non autem ad effectum ut Jus-
patronatus non resideret in sua Familia
per modum unius Collegii considerata;
placuit enim Dominis responsio præteri-
tæ Decisionis §. *Non attento*, quod hoc
potuisset forsan animadversionem pro-
mereri si Fundator vocasset in dicta parte
procemiali totam Familiam in genere, in
quibus terminis loquitur *Card. de Luc. de*
jurepatr. disc. 54. num. 7. & 8.; secus au-
tem in præsentis casu, in quo vocationem
restrinxerat ad suam Familiam effectivam
per illa verba -- *Famiglia di esso Testatore*--
quæ cum præferant exclusionem illo-
rum de Familia contentiva, & inclusio-
nem descendantium ab eo dumtaxat, in-
dè sequitur, quod successiva filiorum suo-
rum suorum expressio ad alium finem fa-
cta dici nequeat quàm ad effectum divi-
dendi exercitium Jurispatronatus pro nu-
mero suorum filiorum, pluraque corpora
distincta inter eorum lineas, & descen-
dentias constituendi, ad hoc ut in vaca-
tionibus quælibet linea, & descendantia
haberet suam vocem, in electione Cap-
pellani, aliàs dicendum foret Fundato-
rem otiosè, & inutiliter repetere voluif-
se quidquid satis superque præcedenter
iam explicaverat, quando potius ea faci-
enda est interpretatio, quod nullum
verbum sine operatione, & effectu stare
debeat, *Rot. coram Gregor. decif. 424. nu-*
mero 6., *Priol. decif. 229. num. 10.*, *Pam-*
phil. decif. 530. num. 2., & *in Rec. dec. 112.*
num. 11. par. 6., & *decif. 354. num. 35.*
par. 11.

- 11 Quæ sanè intelligentia eò magis am-
plexa est, quia Testator in ordine ad Fa-
miliam suam disposuit de proprietate
ipsius Jurispatronatus, ibi -- *De jurepa-*
tronatus della Famiglia di esso-- in ordine

verò ad suos filios disposuit de simplici
exercitio, illiusque fructibus consistenti-
bus in jure nominandi, ibi -- *Il jus eligen-*
di sia delli suoi figli-- Unde ab eo, quod
præfert dispositio circa Jurispatronatus
proprietaem, trahi non potest argumen-
tum ad aliam diversam, & subsequentem
dispositionem circa exercitium, & fru-
ctus Jurispatronatus; cum unus possit sta-
re sine altero, quodque ad unum pertineat
jus præsentandi, seu nominandi, alter ve-
rò habeat Juspatronatus, *Vivian. de jure-*
patr. lib. primo cap. 3. num. 31. & lib. 5. ca-
pit. 2. num. 2., *Gonzalez ad regul. 8. Cancell.*
gloss. 18. num. 92. & gloss. 45. §. 2. num. 27.
& 28., *Seraphin. decif. 456. num. 3. & 4.*,
& *in Rec. decif. 809. num. 13. par. 18.*, &
12 in specie quod Juspatronatus possit quo-
ad substantiam, & proprietatem residere
æqualiter, & in capita in omnibus de Fa-
milia, exercitium autem per stirpes, seu
quotas hæreditatis, tradit *Card. de Luc.*
de jurepatr. disc. 61. num. 6., *Frasso de patro-*
nat. reg. tom. 1. cap. 4. num. 61., *Rota in*
Lauden. Canonicatus 3. Martii 1697. §. In-
dividuitas coram Eminentissimo D. Cardin.
dela Tremoille.

Et ita approbantes in reliquis DD. fir-
mata in alia Decisione ad quam remissivè
se habuerunt altera tantum &c.

ARGUMENTUM.

Diviso Jurepatronatus hæreditario
in plures voces, seu stipites Prin-
cipales; si unaquæque vox, seu
stipes Principalis habeat plures
stipites subalternos, seu plures
hæredes, & Successores, tunc ad
hoc ut quis dicatur habere unam
ex dictis vocibus unius ex stipiti-
bus Principalibus, requiritur,
quod omnes stipites subalterni
stipitis Principalis, aut major
pars eorum comparatione mino-
rum partium eum præsentent.

SUMMARIUM.

- 1 In Jurepatronatus hereditario Patroni heredes succedunt in stirpes, & non in capita.
- 2 Omnes heredes unius Patroni substituuntur in locum unius vocis, & pro singulari Persona habentur.
- 3 Quilibet heres unius Patroni in juribus processionis, & alimentorum succedit in capita, & non in stirpes.
- 4 Præsentatio faciendæ per plures stipites subalternos unius ex stipitibus principalibus regulanda venit ad instar præsentationis faciendæ per Collegium, aut Universitatem.
- 5 Præsentatio faciendæ per Collegium, ut dicatur facta, requiritur quod vel omnes, vel major ejus pars præsentent.
- 6 Si stipites subalterni unius stipitis Principalis se dividant in æquales partes nulla præsentatio dicitur conclusa.
- 7 Major pars in uno quoque stipite suffocat, & absorbet minorem. Et num. 8. & 15.
- 9 Renunciatio Universitatis bonorum, cui est annexum juspatronatus si à principio non excipit juspatronatus à dicta Universitate, non potest ex post facto juri quæsito alterius præjudicium inferre.
- 10 Renunciatio jurispatronatus debet esse in implicito statu validitatis, quo usque judicialiter super illius nullitate pronunciatum fuerit.
- 11 Præsentatio facta ante motam litem super jurepatronatus, si lis deperdat, nequit retractari.
- 12 Patronus non præsentans ex ignorantia, pertinentiæ jurispatronatus favore sui, nullum præjudicium sibi irrogat.
- 13 Præsentatio facta post renunciationem jurispatronatus est nullius roboris.
- 14 Voces provenientes à diversis stipitibus non sunt conjungibiles.

CASUS III.

Fundator cujusdam Beneficii duos sibi instituit hæredes Titium nimirum, & Cajum, divisitque Juspatronatus, seu jus præsentandi in duas voces, quarum unam concessit Titio, alteram Cajo. Titius autem post se tres reliquit hæredes, videlicet A. B. C. & unusquisque horum plures etiam habuit hæredes e. g. A. habuit duos, B. alios duos, & C. quinque.

Pars IV.

Cajus vero, unum instituit hæredem e. g. D. qui defuncto ab intestato quinque reliquit filios. Vacato Beneficio, quatuor filii D. hæredis Caji præsentarunt quemdam Sacerdotem; è contra duo hæredes A. præsentarunt unum Clericum; duo hæredes B. præsentarunt alium Clericum; & quinque hæredes C. præsentarunt alterum Clericum, qui etiam fuit præsentatus ab uno ex quinque filiis D., quaeritur an iste præsentatus ab hæredibus C. dicatur præsentatus à majori parte, vel saltèm à medietate Patronorum.

Primo aspectu apparet præsentatum ab hæredibus C. esse præsentatum à majori parte Patronorum, cum iste numeret pro se sex voces, quinque nimirum hæredum C. & unum ex quinque filiis D., cæteri verò supradicti præsentati numerent pauciores voces, dum duo numerant duas voces pro quolibet, & unus quatuor voces; ex quo sequi videtur quod Præsentatus ab hæredibus C. sit ad exclusionem aliorum præferendus, & instituendus, juxta dispositionem Canonis III. Par. II., & auctoritates ibi relatas.

At re non in cortice, sed intrinsecè pensata censeo dicendum non verificari Præsentatum ab hæredibus C. esse præsentatum à majori parte Patronorum, imò existimo eum nullatenus Præsentatum, nec ullam vocem pro se numerare posse; Quoniam Juspatronatus ad controversum Beneficium cum sit hereditarium, & divisum in duas voces delatas in duos Patronos Originarios nempe Titium, & Cajum, sequitur quod hæredes uniuscujusque ex dictis Patronis succedent in stirpes, & non in capita, ut disponitur ab hoc Canone; itaut ad hoc ut quis dicatur præsentatus requiritur quod habeat omnia, vel majorem partem suffragiorum hæredum unius ex dictis Patronis.

Reflectendo autem ad singulas ex dictis vocibus clarè apparet Clericum Præsentatum ab hæredibus C. non habere vocem Titii; ista enim vox repræsentatur à tribus ejus hæredibus, seu successoribus, seu à tribus stipitibus subalternis; nempe à duobus hæredibus A. pro uno, à duobus hæredibus B. pro altero, & à quinque hæredibus C. pro tertio. Ex istis autem stipitibus subalternis solum ille C., seu solum hæredes C. præsentarunt

F 2 hunc

hunc Clericum, alii verò duo stipites, nimirum hæredes A. præsentarunt alium, & hæredes B. præsentarunt alterum Clericum; ac proinde Clericus præsentatus ab hæredibus C. pro se numerare non potest vocem Titii.

Inconcussa est enim in jure propositio, & à Doctoribus, & Sacra Rota firmata, quod quando Juspatronatus hæreditarium est divisum in plures voces, seu stipites Principales, & unaquæque vox, seu stipes Principalis habet plures stipites subalternos, seu plures hæredes, & successores, tunc ad hoc ut quis dicatur habere unam ex dictis vocibus, unius ex stipitibus Principalibus, requiritur, quod omnes stipites subalterni, seu omnes hæredes, & successores stipitis Principalis, aut major pars eorum comparatione minorum partium, eum præsentent. Ratio est, quia cum omnes isti stipites subalterni, seu omnes hæredes, & successores stipitis Principalis substituuntur in locum unius vocis, seu unius ex Compatronis, omnis numerus eorum pro singulari persona habetur, & licet quilibet ex illis habeat vocem omnium, tamen voces in simul collectivè, vel major pars eorum, producit integram vocem stipitis Principalis; ad differentiam jurium Processionis, alimentationis, & defensionis debitorum Patronis, & hæredibus eorum, quæ possunt, & debent producere suum effectum distributivè, & sunt penès quemlibet eorum insolidum, & in capita, ut docent *Lap. in Clemen. Plures de jurepatr. n. 1. & seqq. ibiq; Vitalin. n. 1. 25. & 42., Zabarell. n. 3., Imol. uum. 7., Ancharan. num. 2., Lambertin. de jurepatr. art. 25. quest. prima par. 2. lib. primo num. 13., Rota decis. 394. num. 1. & 2. coram Merlin., & in terminis in Lunen. Sarzanen. Cappellania 18. Aprilis 1687. §. Que servanda coram R. P. D. Heruvavult, ibi -- Nunquam enim se junctim, consideranda sunt portiones prima illius vocis, quæ in stipitibus subalternis, veluti in transitu vagantur, sed tanquam ad terminum cumulativè referrì debent ad principalem vocem representatam, eadem in violabiliter in ea efformanda, servata proportione respectu Partium, quæ servatur respectu totius in eo consistens, quod sicuti habens tres ex quatuor stipitibus subalternis, totam vocem stipitis Principalis habere dicitur, sic*

etiam sufficiat habere majorem partem cujuslibet illorum, ut tota vox subalterni stipitis representetur -- novissimè confirmata in Firmana Beneficiorum. 19. Januarii 1711. §. final. coram R. P. D. Lancetta inferius legen. num. 7.

4 Itaut præsentatio ista faciendâ per plures stipites subalternos unius ex stipitibus Principalibus, seu per plures hæredes, & successores unius ex Compatronis regulanda veniat ad instar præsentationis faciendæ per Collegium, aut Universitatem; sicuti enim præsentatio faciendâ per Collegium, aut Universitatem, ut dicatur facta requiritur, quod vel omnes, vel saltèm major pars illius præsentent, eo quia omnes de Collegio, vel saltèm major pars illius representant Collegium tanquam unam personam, aliàs si scindatur in partes æquales, neutra pars representat totalitatem, sui ipsius, nec ulla præsentatio dicitur facta, aut conclusa à Collegio, aut Universitate, ut plenè dixi superius *Par. I. Can. V. Caf. VII. num. 8.*; Ita ad hoc ut præsentatio faciendâ per plures stipites subalternos unius stipitis Principalis, seu per plures hæredes, & successores unius ex Compatronis, cum isti omnes hæredes, & successores representant unam vocem Principalem unius ex Compatronis, ad hoc ut dicatur facta, requiritur, quod omnes, vel saltèm major pars eorum præsentent, adeo ut si stipites subalterni se dividerent in æquales partes, nulla præsentatio diceretur conclusa, ad *Text. in cap. 1. de his, quæ sunt à major. part. Capit., Abb. in cap. Postulassis nu. 14. de concess. præben., Lambertin. de jurepatr. lib. 2. par. 2. quest. 3. art. 6. num. 2. in fine, Card. de Luca de Benefic. disc. 3. nu. 3., Garz. de Benefic. par. 5. cap. 4. num. 28., Rot. decis. 148. nu. 10. apud Vivian. de jurepatr.*

Propter eandem rationem idem Clericus præsentatus ab hæredibus C. habere non potest vocem Caji, quia cum ipse fuerit præsentatus solum ab uno ex quinque filiis D. hæredis ejusdem Caji, ceteri verò quatuor præsentaverint supradictum Sacerdotem; iste dicitur habere totam vocem Caji, non verò idem Clericus, dum major pars in unoquoque stipite suffocet, & absorbeat minorem, *Imol. in hoc Canone num. 7., Lambertin. de jurepatron. par. 2.*

par. 2. lib. primo quæst. prima art. 25. nu. 13. & seqq., Lotter. de re benef. lib. 2. qu. 11. num. 135., & alii apud Rot. in sequenti Decisione §. final. ; Et consequenter in hoc casu instituendus venit præfatus Sacerdos, qui solus in hac vacatione dicitur legitimè præsentatus, & nullatenus supradictus Clericus.

R. P. D. LANCETTA

Firmana Beneficiorum.

Luna 19. Januarii 1711.

Triangularis quæstio exorta inter Xaverium Matthæuccium, Gregorium Morronum, ac Nicolaum Calvuccium super adjudicatione Beneficii de Jurepatronatus laicali decisa fuit coram Me sub diebus 3. Junii 1709. & 6. dicti mensis 1710. favore Matthæuccii, eoque instante pro expeditione, placuit Dominis illam denegare respectu Calvuccii, quem iterum audiri demandarunt: Hinc reposita hodie causa, licet iste propria jura pleniori calamo deduxerit. Nihilominus visa fuerunt insubstantia, eo quia re-assumpto vocum examine agnitus fuit, majorem illarum partem assistere eidem Matthæuccio, & propterea steterunt in decisis.

Retento enim, quod Juspatronatus in suo primordio fuit in tres voces divisum, scilicet in Peregrinum, Federicum, atque Bonfilium, qui in Testamento portionem ad se spectantem reliquit Marchetto, & Rodulpho filiis Federici, itaut in istis consolidata fuerint duæ voces, illa nempe Testatoris prædicti, ac alia Federici Patris; Verùm quia jus Rodulphi fuit consolidatum in Auctores, qui præsentarunt Morronum jam exclusum, ex quo unicum vocem tantum haberet, tota quæstio iterum redacta fuit ad dignoscendum quis in hodiernis Colligantibus majorem partem vocum pro se numeraret.

Et sanè non fuit controversia inter Partes, quod non solum vox Marchetti in Honuphrium devenerit, sed etiam dimidia vocis Peregrini ex donatione Urie-
lis ejus Nepotis, quo proposito benè sequitur, quod Xaverius habeat unam vocem cum dimidia tanquam præsentatus ab hiis, qui Honuphrio successerunt.

Istudque assumptum satis visum fuit probari ex eo, quod dictus Honuphrius prole destitutus tres ejus sorores, Eugeniã videlicet, Comitissam, ac Nicolosam scripsit hæredes, inter quas Juspatronatus fratri competens pro æquali portione divisum extitit, sed postmodum occasione ingressus in Religionem, Eugeniã renunciante omnia sua bona, & jura fororibus, integra renunciantis portio pervenit ad dictam Comitissam dumtaxat, ut infra probabitur, adeo ut ex tribus partibus Nicolosa unam solam habuerit.

Præfatas autem duas portiones spectantes ad Comitissam nuptam Matthæuccio nactæ fuerunt ab intestato succedentes Clarix, Catharina, & Maria Diana tres ejus filia, quarum primæ occasione dotis ipsismet à patre assignatæ; ultima verò occasione ingressus in Religionem renunciarunt omnia sua bona, ac jura tam favore patris, quàm Julii Cæsaris fratris consanguinei ex alio matrimonio procreati, ex quibus utique satis clarè constare visum fuit Dominis, Xaverium præsentatum à supradicto Julio Cæsare habere vocem Marchetti, & dimidiam Peregrini, prout in Honuphrio residebat, sicque majorem partem vocum comparativè etiam ad Calvuccium.

Quod rectè procedit etiam si ille enumeret pro se eam tertiam partem vocis pertinentis ad Nicolosam, à cujus hærede fuit præsentatus, quia cum in computatione istius vocis agatur inter descendentes ejusdem stirpis, ac lineæ, urget ratio, quod vox proveniens à Nicolosa non sit consideranda; Nam remanet suffocata; & absorpta ab aliis duabus partibus constituentibus majorem partem in Honuphrio residentem perindè ac si dicta altera tertia pars in rerum natura haud existeret, ut præter adductos in ultima Decisione hujus causæ §. Et hac adeo, tradunt Lotther. de re benef. lib. 2. quæst. 11. num. 136. Vivian. de jurepatron. par. 2. lib. 12. cap. 8. num. 1. & 4.

Nec obstat, quod Nicolosa habere quoque debeat medietatem juris competentis Honuphrio, ex quo Eugeniã suam vocis portionem ipsi pariter renunciaverit; quoniam renunciatio legitur qui-

quidem favore utriusque sororis, sed tamen conditionaliter præfixo, scilicet termino 15. dierum Renunciariis ad emittendam declarationem se paratas esse subire onera, ac solvere debita ejusdem; addito itidem, quòd in casu non factæ declarationis totum jus accresceret alteri.

Unde si præfata Nicolosa de hujusmodi conditionata renunciatione fuit, mediante judiciali intimatione, & quidem personali certiorata, atque ea non obstante requisitam declarationem neglexit emittere, utique ob non adimpletam conditionem à sua potestate dependentem factus fuit locus juri accrescendi favore Comitissæ, ut latè apud *Mans. consulti. 101. num. 11. & seqq. Rota decis. 462. num. 1. par. 19. recent. tom. 2.* cum ista revera ad præscriptum sororis renunciantis omnia acceptaverit, ac semper onera persolvens successivis temporibus omnia ejus bona possederit, necnon cum bonis jurispatronatus ipsis de sui natura adhærens, *Rota in Melewitana jurispatronatus 5. Julii 1696. §. Adeoque, & §. Minusque; & in illius confirmatoria 5. Junii 1697. §. Sed hoc objectum, coram Reverendissimo meo Decano.* Minimè attentata contraria declaratione modernis temporibus facta ab Eugenia, quia si à principio non excepit juspatronatus ab universitate bonorum, non potuit ex post facto juri quæsito alterius præjudicium inferre, ex ponderatis per *Rotam decis. 323. num. 14. par. 16. & decisione 317. num. 35. par. 18. recent. tom. 1.*

Non relevante replicatione, quòd interpellatio ad acceptandum, & declarandum facta fuerit Nicolosæ per Procuratorem Eugenix, de cujus mandato non constat, & quòd non probato dolo ejusdem, nec accedente sententia Judicis super caducitate, illam, haud quaquam potuerit incurere. Dixerunt etenim Domini; quod cum ex parte Nicolosæ sit incontrovertibilis scientia dictæ conditionalis renunciationis, eo quia ad ejus notitiam judicialiter deducta fuit, mediante interpellatione ad acceptandum sub lege apposita à Renunciante cum indicatione ulterius diei, anni, atque Notarii, qui Instrumentum confecerat; & quod plus est, cum Instrumenti actuali exhibitione,

ac production, indè sequitur, quòd non sit curandum, si non exhibetur mandatum procuræ Eugenix, tam ex lapsu tot annorum initium desumente ab anno 1652. quàm ex dicta jurium productione præsumendum, ut de prima conclusione *Rota coram Emerix jun. decis. 1264. num. 3. & de secunda Adden. ad Pampbil. decis. 684. num. 14. & 17. & quod nec etiam sit assumenda quæstio de dolo, vel expectanda sententia Judicis, quando totum fundamentum sistit in eo, quod deficiat conditio, sinè cujus purificatione nullo modo poterat Nicolosa jus acquirere, ut præter supra adductos in §. Unde si notant, Paris. cons. 8. num. 17. & seq. lib. 3. & Cravetti. cons. 170. num. 8.*

Hinc recurri nequit ad subsidiarium remedium restitutionis in integrum, quòd asserebatur competere posse Nicolosæ adversus non emissam declarationem intra tempus ab Eugenia præfinitum. Etenim illud non est allegabile, nisi post obtentam ipsam restitutionem, & interim Julius Cæsar in jurium suorum exercitio impediri non debet. Maximè cum res in præsentem non sit amplius integra, *Odd. de restit. in integrum par. 1. quæst. 43. artic. 1. num. 40. Gratian. discept. forens. 767. n. 45. & seq.*

Prout identidem Domini noluerunt attendere quidquid deducebatur contra renunciationes emissas à Clarice, & Catharina illas in primis uti nullas impugnando ob causæ falsitatem, atque ulterius redarguendo de ineffectuatione; quoniam quod attinet ad nullitatem nimis evidens putarunt, hanc esse non posse præsentis inspectionis, utpotè quia sunt, & esse debent in implicito statu validitatis, quousque judicialiter super illarum nullitate pronunciatum fuerit, plenè *Rot. in Tuden. Parochialis 9. Junii 1700. §. Ad effectum enim, coram R. P. D. meo dell'Olmo, & in Melewitana jurispatronatus 31. Martii 1702. §. Minusque, coram R. P. D. meo Scotto.*

Eoque fortius quia de præsentem pendet coram A. C. judicium intentatum, super dicta nullitate, adeout proindè debeat expectari terminatio illius judicii per tres conformes. Nec interim est in hoc diverso judicio de ea cognoscendum ex iis, quæ notantur per *Angel. cons. 138.*

fl. 138. num. 2. *Rota decis. 199. num. 10. & seq. par. 16. recent.* Accedente potissimum alia animadversione, quod etiam si declararentur nullæ renunciaciones, adhuc id minimè deservire posset pro destruenda præsentatione facta in personam Xaverii, quidquid dicendum esset pro futuris vacationibus, cum illa fuerit expleta priusquam lis promoveretur, sicque cum bona fide, quæ si eveniente casu, valebit eximere Julium Cæsarem à restitutione fructuum perceptorum, antequam lis introduceretur pari ratione nequit retractari præsentatio, quam ad hunc effectum in fructu juris patronatus existere non dubitatur, ut post *Calderin. conf. 19. in fine, de jurepatr. & Vivian. eod. tract. lib. 5. cap. 2. num. 3.* firmavit *Rota* in allegata *Tuden. Parochialis 9. Junii 1700. §. Ad effectum enim, coram R. P. D. meo dell'Olmo.*

Quo verò ad ineffectuationem renunciacionum desumptam, ex quo Clarix, & Catharina de anno 1687. præsentaverint, cessare visa fuit ex facto; nam possessio omnium bonorum in renunciacionibus comprehensorum à die renunciacionis ad hæc tempora, & sic spatio 40. circiter annorum semper pacificè, & sine controversia permanit penes renunciarios, adeout nequeat de effectuacione dubitari, *Rota decis. 494. n. 16. par. 19. recent.* ubi concordantes.

In nihilo attento, quod Julius Cæsar in dicta ultima vacatione non præsentaverit; id enim minimè evenit, quia non haberet jus præsentandi, sed ex quo eadem haud innotuerit jus patronatus sibi competere vigore renunciacionum illud expressè non præferentium, itaut ex tali ignorantia nullum præjudicium eidem potuerit irrogari, *Rota coram Emerix jun. decis. 1320. num. 13. & in recent. decis. 273. num. 13. cum seqq. & in Romana Beneficii 20. Martii 1699. §. Nec refragatur, coram R. P. D. meo dell'Olmo.* Et satis sit tunc temporis præsentasse Joannem Antonium Calvuccium alium compatronum, nè Julius Cæsar dicatur amisisse jus præsentandi; nam ubi sunt plures compatroni, isti quoad actum præsentationis dicuntur confocii, & nisi unus, vel aliqui præsentent animo privandi, & spoliandi alium, qui sciat, & acquiescat, semper jus istius est præservatum, ut est omnium

Doctorum, & Tribunalium opinio, de qua apud *Rot. in Mediolanen. Prioratus 11. Decembris 1699. §. Idque ex ea, coram Reverendiss. meo Decano, & in Mediolanen. Beneficii 1. Aprilis 1707. §. Secundus assurgit casus, cum seq. coram R. P. D. meo Ansaldo.*

Tandem non obstat, quod assistat dd. Sororibus ultimus status omnino in beneficalibus, attendendus ex vulgato *Text. in cap. Consultationibus, de jurepatr.* eò quia de anno 1687. præsentaverint; Nam cum id fuerit gestum, postquam renunciaverant propria jura favore Concepti patris, & Julii Cæsaris fratris, dictæ præsentationes sunt actus spoliativi, & consequenter nullius roboris, invalidi, & non considerandi, *Rota* in citata *Mediolanen. Beneficii 1. Aprilis 1707. §. Eoque certius, coram R. P. D. meo Ansaldo.*

Itaut ex istis non valeat aliquis status firmari ad effectum admittendi canonicam sanctionem præallegati *Text. in cap. Consultationibus*, quæ licet faveat ultimo statui, tamen non procedit, quando incontinenti constat, illum, ut in præsentii hypothesi esse infectum, & quidem non per conjecturas, ac præsumptiones, sed per publica documenta renunciacionum, quæ sunt tanti roboris, & efficaciam, ut faciant probationem probatam, atque manifestam, necnon possessorium absorbent, quousque declarentur nulla, & insubsistentia, *Rota* in dicta *Tuden. Parochialis 9. Junii 1700. §. Sentiebant, & §. Siquidem, coram R. P. D. meo dell'Olmo, & in Pennen. Beneficii super pertinentia 17. Martii 1710. §. Sed hic non sistit, coram R. P. D. meo Aldrovando.*

Ulteriùs apud Dominos in nulla fuit consideratione, quod in *decisione coram bonæ mem. Manuel sub die 19. Junii 1693. §. final.* edita occasione ultimi status, dictum fuerit, Claricem, & Catharinam esse exclusas à statuto firmant propter agnatos, adeout censeri debeant istæ exclusæ à jure patronatus, & per consequens illud nec potuerint cedere, vel renunciare. Quandoquidem rectè patet id potius ad quamdam exuberantem rationem, & perfunctoriè insinuatum; Nam si decisio se fundasset in statutaria exclusionem nec potuisset admittere præsentationem Joannis Antonii Calvuccii uti ve-

venientis jure Nicolosæ, quæ pariter exclusa remansisset à statuto, ultra quod nec præfatus Joannes Antonius potuisset excludere Claricem, & Catharinam vigore statuti, quod utpotè conditum favore dumtaxat agnatorum illum in tali linea minimè existentem comprehendere non poterat, cum de casu ad casum in hac materia nulla detur extensio, quoties excludere volens non sit inclusus in statuto, ut omissis aliis novissimè pluribus cumulatis firmavit *Rota in Spoletana Successionis* 17. Februarii 1710. §. Ratio, cum seqq. & signanter §. *Intelligendo, coram R. P. D. meo Ansaldo.*

Cum itaque ex hæcenus firmatis aperte dignoscatur, quod major pars vocum istius juris patronatus semper assistit Xaverio, superfluum putarunt Domini disquirere de alia medietate vocis procedente à Peregrino per medium Hippolytæ ejus filiæ. Quoniam, licet dubitari valde posset, an hæc integra medietas stet favore Calvucci, cum in hac jus habere prætendant alii com præsentati, tamen admisso quoque citra alicujus præjudicium, quod ad commodum ejusdem enumerari valeat integra medietas dictæ vocis Peregrini, dixerunt, illum non posse concurrere cum Xaverio, qui habet vocem cum dimidia consolidatam in Honuphrio, ut supra probatum fuit, subdentes solummodò pro coronide, quod Calvuccius neutiquam valet conjungere hanc dimidiam vocis Peregrini cum altera tertia parte vocis spectantis ad Nicolosam, utpotè quia agatur de vocibus

14 provenientibus à diversis stipitibus, quæ non sunt conjungibiles, cum in unoquoque stipite tantum major pars suffocet,

15 & absorbeat minorem, necnon separatam vocem ab altero stipite constituat, ut in his terminis notant *Lottber. de re benefc. lib. 2. quest. 11. num. 135. Cardin. de Luca de jure patr. disc. 32. num. 4. & seq. Rota in Lunen. Sarzanen. Cappellania* 18. Aprilis 1687. §. *Quæ servanda, coram Reverendissimo Hervault.*

Et ita utraque parte acerrimè informant, &c.

ARGUMENTUM.

Patroni duo possunt alternatim præsentare nequaquam verò beneficium secare in duas partes, itaut unus Patronus ad unam, & alius ad aliam partem beneficii præsentet.

SUMMARIUM.

- 1 Beneficium non patitur sectionem in suis titulis, nisi concurrentibus requisitis, de quibus num. 2.
- 3 Pro extinguenda lite inter Patronos non potest fieri sectio beneficii.

CASUS IV.

Tritius, & Cajus existentes in possessione, seu quasi juris præsentandi respectivè pro medietate ad beneficium sub invocatione S. Mariæ, & S. Benedicti, situm in Ecclesia A, cum occasione vacationum semper controversiæ, gravissimæque lites acciderint, decreverunt proinde ad bonorum beneficialium divisionem in duas partes æquales devenire, ex iisque duo beneficia constituere, alterum sub titulo S. Mariæ, alterum verò S. Benedicti firmo remanente ad favorem unius cujusque ex dictis patronis suo jure præsentandi, preces à Summo Pontifice ad Sacram Congregationem Concilii remissas porrexerunt pro Apostolico beneplacito reportando; inde proposito Dubio -- *An beneplacitum Apostolicum sit concedendum;* negativè respondendum sentiebam, studens apud R. P. D. meum Petra; quia in hoc casu petitur divisio beneficii, quod in suis titulis in integritate conservari debet, nec pati sectionem, juxta *Text. in cap. Majoribus, de præbendis*, ibique *Conzal. num. 2. Barbos. Lottber. de re benefc. lib. 1. qu. 28. num. 55. & seqq.* Et licet possit aliquando fieri sectio, ut dicitur in *cap. Vacante, de præben.* Tamen debent quatuor concurrere, & præsertim accretio reddituum, & justa causa, *Lambertin. de jure patron. lib. 2. part. 1. quest. 7. artic. 11. 12. & 17. Fagnan. in cap. Penlatum num. 2. & seqq.* Deficit namque in hoc casu augmentum reddi-